

РЕШЕНИЕ

№ 31335

гр. София, 07.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 27.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5761** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на П. Н. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 9, ап. 43, подадена чрез адв. П. С. М., срещу Решение № ПИ-164/04.05.2026 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0001543/03.04.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С.. С разпореждането е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност на събирането по изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г. на публични вземания за задължителни осигурителни вноски и лихви в общ размер 1 069,50 евро.

В жалбата оспорващият поддържа, че решението и потвърденото с него разпореждане са неправилни и незаконосъобразни, постановени в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие със съдебната практика. Излага, че процесните задължения за държавно обществено осигуряване, здравно осигуряване и допълнително задължително пенсионно осигуряване са станали изискуеми през 2018 г. поради което петгодишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК е започнала да тече на 01.01.2019 г. Според жалбоподателя тя е изтекла на 31.12.2023 г., тъй като преди този момент не е предприето валидно действие за нейното спиране или прекъсване.

Твърди, че образуването през 2023 г. на изпълнителното дело при ТД на НАП – С. и изпращането на съобщение за доброволно изпълнение не са действия по принудително изпълнение по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК. Сочи, че разпореждането за присъединяване и постановлението за

налагане на обезпечителни мерки от февруари 2026 г. са издадени след изтичането на петгодишната давност и не могат да възстановят вече погасено право на принудително събиране. Оспорващият възражава и срещу извода на директора на ТД на НАП – С., че изпълнителното дело № 20189210401530 по описа на частен съдебен изпълнител С. П., рег. № 921, е довело до прекъсване на давността. Поддържа, че държавата е присъединен по право взискател по чл. 458 ГПК във връзка с чл. 191 ДОПК, но в това качество не е предприела самостоятелно изпълнително действие за събиране на процесните публични вземания. Според него удостоверяването на публичните задължения по чл. 191, ал. 4 ДОПК има информационен характер и не представлява действие по принудително изпълнение, а по делото няма данни НАП да е възложила на частния съдебен изпълнител събирането на публичните вземания. Позовава се на Определение № 5561/28.04.2020 г. по адм. дело № 1795/2020 г., Решение № 3779/31.03.2022 г. по адм. дело № 13256/2021 г. и Решение № 5406/22.04.2019 г. по адм. дело № 13703/2018 г. на Върховния административен съд.

Жалбоподателят поддържа още, че десетгодишната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК е абсолютен краен срок, който действа независимо от спирането и прекъсването, но не замества и не удължава обикновената петгодишна давност по ал. 1. Счита, че след изтичането на петгодишния срок вземанията са погасени и не могат да бъдат събирани, независимо че абсолютната десетгодишна давност още не е изтекла. Възражава и срещу позоваването на чл. 225, ал. 1 ДОПК, като счита, че погасеното по давност вземане не може да бъде предмет на принудително изпълнение.

Прави искане за отмяна на Решение № ПИ-164/04.05.2026 г. и на Разпореждане с изх. № С260022-137-0001543/03.04.2026 г., за прекратяване на принудителното събиране и даване на указания процесните публични вземания да бъдат отписани поради изтекла давност. Претендира разносните по делото, включително заплатено адвокатско възнаграждение в размер 260 евро.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. В съдебното заседание поддържа, че решението и разпореждането са постановени при спазване на процесуалния и материалния закон, заявява, че административната преписка е представена в цялост, и не сочи други доказателства.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение, посочено в представения списък на разносните в размер 255,65 евро.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По отношение на П. Н. Н. са декларирани задължителни осигурителни вноски с годишна декларация образец 6, документ № 220021804155308, подадена в НАП на 26.04.2018 г., за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г. От таблицата в Разпореждане с изх. № С260022-137-0001543/03.04.2026 г. се установява, че предмет на отказа са следните непогасени спорд органа вземания: за фонд „Допълнително задължително пенсионно осигуряване“ – главница 105,81 евро и лихва 94,17 евро, общо 199,98 евро; за фонд „Държавно обществено осигуряване“ – главница 291,08 евро и лихва 259,05 евро, общо 550,13 евро; и за здравно осигуряване – главница 168,99 евро и лихва 150,40 евро, общо 319,39 евро. Общият размер е 565,88 евро главница и 503,62 евро лихви, или 1 069,50 евро.

На 02.11.2018 г. по молба на „УниКредит Булбанк“ АД е образувано изпълнително дело № 20189210401530 по описа на частен съдебен изпълнител С. П., рег. № 921, въз основа на изпълнителни листове, издадени на 19.10.2018 г. и 31.10.2018 г. от Софийския районен съд за частни вземания срещу П. Н. Н. и „Джи Пи Ес Груп“ ЕООД. Впоследствие по силата на договори за цесия като взискател е конституирано „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД.

Със съобщение, получено в НАП с вх. № 2210И0562351/02.11.2018 г., частният съдебен изпълнител е уведомил държавата за образуваното изпълнително производство. В отговор ТД на НАП – С. е издала Удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки № 220371802243333/05.11.2018 г., въз основа на което държавата е конституирана като присъединен по право взыскател.

От писмото на частния съдебен изпълнител с изх. № 12422/23.04.2026 г. се установява, че по това изпълнително дело са налагани запори върху банкови сметки на длъжника в „УниКредит Булбанк“ АД, „Обединена българска банка“ АД и „Банка ДСК“ АД, върху моторно превозно средство „Нисан М.“ с рег. [рег.номер на МПС], върху вземанията му като управител на „Джи Пи Ес Груп“ ЕООД, върху дружествените му дялове в същото дружество, върху вземанията му от „Май Есетс“ ООД и върху трудовото му възнаграждение от „Ди Ен Ей Медиа“ АД. В писмото не са посочени датите на тези действия. Единствената конкретно установена дата на изпълнително действие е удостоверена с писмото на „Банка ДСК“ АД с изх. № 17-10-020573/1/13.02.2026 г., според което запорът на частния съдебен изпълнител върху банковата сметка е наложен на 19.11.2018 г.

Справката „Профил на задълженото лице“, актуална към 01.04.2026 г. и генерирана на 03.04.2026 г., съдържа данни за издадени във връзка със същото изпълнително дело удостоверения по чл. 191, ал. 4 ДОПК, както следва: № 220371802243333/05.11.2018 г., № 220372002338852/17.07.2020 г., № 220372505451773/11.12.2025 г., № 220372600692270/05.02.2026 г. и № 220372600692008/05.02.2026 г. Справката не удостоверява извършването на конкретно изпълнително действие на посочените дати, а само издаването на документи, съдържащи информация за публичните задължения на длъжника.

В писмото от 23.04.2026 г. частният съдебен изпълнител е посочил също, че към ТД на НАП – С. са преведени 13,01 евро на 12.02.2026 г. и 420,55 евро на 05.03.2026 г. за погасяване на публични задължения на П. Н. Н.. Към датата на писмото изпълнителното производство при частния съдебен изпълнител е било спряно, за което ТД на НАП – С. е уведомена със съобщение, получено на 30.03.2026 г.

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г. срещу П. Н. Н.. На 31.01.2023 г. е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С230022-048-0015213/31.01.2023 г., което е изпратено на декларирания електронен адрес на длъжника.

На 09.02.2026 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С260022-105-0059029/09.02.2026 г., с което към изпълнителното дело при НАП е присъединена Столична община като публичен взыскател за вземане по фиш № 8605910/12.06.2025 г. Разпореждането е връчено на длъжника по електронен път същата дата. Това вземане не е предмет на Разпореждане с изх. № С260022-137-0001543/03.04.2026 г.

На 13.02.2026 г. главният публичен изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260022-022-0012741/13.02.2026 г., с което е наложен запор върху банкови сметки на П. Н. Н. в „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и „Банка ДСК“ АД за общ размер 1 097,47 евро. До банките са изпратени запорни съобщения с изх. № С260022-003-0008695/13.02.2026 г. и № С260022-003-0008699/13.02.2026 г. Постановлението е връчено на длъжника по електронен път на 13.02.2026 г.

На 19.02.2026 г. П. Н. Н. е подал възражение с вх. № С260022-000-0100277/19.02.2026 г., с което е поискал погасяване и отписване по давност на публични вземания по изпълнителното дело. По възражението главният публичен изпълнител е издал Разпореждане с изх. № С260022-137-0001543/03.04.2026 г. Приел е, че давността е спряна с постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 13.02.2026 г. и че във връзка с делото на частния съдебен изпълнител са

налице действия по спиране и/или прекъсване на давността. На основание чл. 226, ал. 1 ДОПК е отказал да прекрати събирането на подробно описаните по-горе три групи осигурителни вземания. Разпореждането е връчено на длъжника по електронен път на 14.04.2026 г.

Срещу разпореждането е подадена жалба по административен ред с вх. № 54-30-4319/20.04.2026 г. С Решение № ПИ-164/04.05.2026 г. директорът на ТД на НАП – С. е оставил жалбата без уважение. Приел е, че давността е започнала да тече на 01.01.2019 г., но е спирана и/или прекъсвана от изпълнителните действия по делото на частния съдебен изпълнител, присъединяването на държавата по право, извършените през февруари и март 2026 г. преводи и постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 13.02.2026 г. Въз основа на това е направил извод, че спрямо вземанията е приложима десетгодишната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК, която не е изтекла. Решението е връчено на жалбоподателя по електронен път на 07.05.2026 г.

Жалбата до съда е подадена по електронен път чрез ТД на НАП – С. на 13.05.2026 г. и е заведена в Административен съд – София-град с вх. № 16868/19.05.2026 г. След дадени от съда указания жалбоподателят е внесъл държавна такса в размер 5,11 евро. С Определение № 24750/19.06.2026 г. жалбата е приета за редовна и допустима, а делото е насрочено в открито съдебно заседание. В заседанието на 27.07.2026 г. съдът е приел всички писмени доказателства по административната преписка; страните не са направили други доказателствени искания.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в седемдневния срок по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от длъжника в изпълнителното производство, който е адресат на неблагоприятните актове и има правен интерес от оспорването. Насочена е срещу решение по чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК, което подлежи на съдебен контрол, и е подадена след изчерпване на задължителния административен ред.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК и по всички основания на чл. 146 АПК съдът приема, че Решение № ПИ-164/04.05.2026 г. е издадено от компетентен орган – директора на компетентната териториална дирекция, на основание чл. 266, ал. 1 и чл. 267 ДОПК, а потвърденото с него разпореждане изхожда от компетентен публичен изпълнител по смисъла на чл. 7, ал. 1, чл. 167 и чл. 226, ал. 1 ДОПК. Не са налице основания за нищожност поради липса на материална, териториална или персонална компетентност.

Актовете са издадени в писмена форма, индивидуализират производството, страните и предмета на произнасяне и съдържат фактически и правни съображения. Не се установява нарушение на формата, което само по себе си да обуславя отмяната им. Жалбоподателят е упражнил правото си на възражение и административна жалба, а решаващият орган се е произнесъл в рамките на сезирането. В този смисъл не е ограничено правото му на участие и защита.

Налице е обаче съществено нарушение на правилата за обективно, пълно и служебно изясняване на фактите по чл. 3 и чл. 5 ДОПК. Органите са основали решаващия си извод за спиране и прекъсване на давността на общо изброяване на изпълнителни способности по делото на частния съдебен изпълнител, без да установят датите на предприемане на всяко действие, конкретното публично вземане, за което то би имало действие, и относимостта му към течащия след 01.01.2019 г. давностен срок. Писмото на частния съдебен изпълнител от 23.04.2026 г. не отстранява този недостатък, защото също не посочва дати на изброените запори, с изключение на установения чрез банката заповест от 19.11.2018 г. Въпреки изричните указания на съда по чл. 170, ал. 1 АПК ответникът не представи заверени копия от конкретни изпълнителни действия, извършени в релевантния период, и заяви, че няма да сочи други доказателства. Този пропуск е

съществен, тъй като именно наличието на годин и своевременно настъпил юридически факт по чл. 172 ДОПК е основанието, на което е отказано погасяването по давност.

Основното основание за незаконосъобразност е противоречието с материалния закон.

Съгласно чл. 168, т. 3 ДОПК публичното вземане се погасява по давност. Член 171, ал. 1 ДОПК предвижда петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако законът предвижда по-кратък срок. Давността спира само в хипотезите по чл. 172, ал. 1 ДОПК, а съгласно ал. 2 на същата разпоредба се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. След прекъсването започва да тече нова давност – чл. 172, ал. 3 ДОПК.

Не е спорно между страните, а и от декларацията образец 6 от 26.04.2018 г. се установява, че процесните осигурителни задължения са следвало да бъдат платени през 2018 г. Следователно петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2019 г. Определената от жалбоподателя крайна дата 31.12.2023 г. не отчита извънредното законодателство от 2020 г. По силата на § 29, т. 2 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, в сила от 24.03.2020 г., давността за публичните вземания е спряла да тече, а съгласно § 13 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето е продължила да тече от 21.05.2020 г. Следователно давността не е текла от 24.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително, общо 58 дни. Същият нормативен период е съобразен и в Решение № 1580/12.02.2026 г. по адм. дело № 12357/2025 г. на Върховния административен съд, VIII отделение. След прибавянето му петгодишната давност за процесните вземания е изтекла през февруари 2024 г. Тази корекция на изчислението не променя основателността на жалбата, защото първите доказани действия на публичния изпълнител, на които органите придават спиращ или прекъсващ ефект, са от февруари 2026 г.

Образуването на изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г. при ТД на НАП – С. и изпращането на Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С230022-048-0015213/31.01.2023 г. не прекъсват давността. Този въпрос е разрешен със задължителното Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. по тълкувателно дело № 8/2019 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд, според което нито образуването на изпълнително дело по чл. 220, ал. 1 ДОПК, нито съобщението по чл. 221, ал. 1 ДОПК са действия по принудително изпълнение, които прекъсват давността. Следователно тези действия от 2023 г. не са запазили възможността за принудително събиране.

Неоснователно решаващият орган се е позовал и на изпълнително дело № 20189210401530 на частния съдебен изпълнител, без да разграничи правния ефект на присъединяването на държавата от ефекта на конкретните изпълнителни действия. Съгласно чл. 191, ал. 3 ДОПК, когато срещу имуществото на длъжника са започнали действия по реда на ГПК, държавата се смята за присъединен вискател за дължимите ѝ публични вземания, чийто размер е съобщен на съдебния изпълнител до разпределението. Удостоверението по чл. 191, ал. 4 ДОПК съдържа информация за размера на публичните задължения, наложените обезпечения и имуществото, срещу което е започнало принудително изпълнение. Самото му издаване не е действие, насочено към осребряване на конкретно имущество на длъжника, и не попада в изчерпателната хипотеза на чл. 172, ал. 2 ДОПК.

В този смисъл са и относимите съображения в Тълкувателно решение № 2/04.07.2024 г. по тълкувателно дело № 2/2023 г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд: удостоверението по чл. 191, ал. 4 ДОПК легитимира присъединяването на държавата, но не е сред изпълнителните основания по чл. 209, ал. 2 ДОПК и

самостоятелното продължаване на изпълнението за публичното вземане изисква и годно изпълнително основание. Ето защо възражението на жалбоподателя, че самото издаване на удостоверение по чл. 191, ал. 4 ДОПК не прекъсва давността, е основателно. За разрешаването на настоящия спор не е необходимо да се обсъжда абстрактно дали и при какви предпоставки конкретно изпълнително действие по делото на съдебния изпълнител би могло да има значение за давността на публичното вземане на присъединената държава. Дори да се възприеме благоприятното за административния орган разбиране, видът, датата и относимостта на действието към конкретното публично вземане следва да бъдат установени. В случая действие, извършено след началото и преди изтичането на давността, не е доказано.

Установеният заповед върху банкова сметка в „Банка ДСК“ АД е наложен на 19.11.2018 г., тоест преди началния момент на давността – 01.01.2019 г. Давност, която още не е започнала да тече, не може да бъде прекъсната. Това действие не изменя определения от чл. 171, ал. 1 ДОПК начален момент и не поражда нов самостоятелен петгодишен срок, който да тече от датата на заповедта.

Изброените в писмото на частния съдебен изпълнител заповеди върху други банкови сметки, моторно превозно средство, вземания, дружествени дялове и трудово възнаграждение не са придружени от постановления, заповедни съобщения или други документи, които да установяват кога са предприети, за кои вземания са породили действие и кога са доведени до знанието на длъжника. Справката за удостоверенията от 17.07.2020 г., 11.12.2025 г. и 05.02.2026 г. доказва единствено издаването на удостоверенията. Тя не позволява да се приеме, че на същите дати е започнат или осъществен конкретен изпълнителен способ спрямо имущество на жалбоподателя. Недоказаното обстоятелство не може да бъде заместено с предположение, още повече когато административният орган носи тежестта да установи фактическите основания на акта си.

Неоснователно е и разбирането, че преводите от частния съдебен изпълнител към ТД на НАП – С. на 12.02.2026 г. и 05.03.2026 г. доказват запазено право на принудително събиране. Те са извършени след изтичането на петгодишната давност и не могат да заличат вече настъпилото погасяване по чл. 168, т. 3 ДОПК. Законът не предвижда последващо изпълнително действие или принудително събрана сума да възстановява погасено по давност право на принудително изпълнение. Въпросът за евентуалното възстановяване или прихващане на вече преведените суми не е предмет на настоящото производство и съдът не се произнася по него.

Разпоредването за присъединяване от 09.02.2026 г. е относимо до вземане на Столична община по фиш от 2025 г., а не до процесните осигурителни вноски. Независимо от това то също е издадено след изтичането на давността за последните и няма действие спрямо тях. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и заповедните съобщения от 13.02.2026 г. по принцип са юридически факти по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК от момента на действителното налагане на обезпечението, но в конкретния случай са настъпили почти две години след изтичането на петгодишната давност. Спирането предполага незавършен давностен срок. След като срокът е изтекъл, той не може да бъде спряен. Поради това действията от 2026 г. са правно ирелевантни за вече погасените вземания.

Неправилно е и позоваването на десетгодишната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК. Тя е абсолютен краен срок, след изтичането на който публичните вземания се погасяват независимо от спирането или прекъсването на обикновената давност, освен в изрично предвидените изключения. Нормата не установява алтернативен срок, който приходната администрация може да прилага вместо петгодишната давност винаги когато абсолютният срок не е изтекъл. Когато петгодишната давност по ал. 1 е изтекла без своевременно настъпило спиране или прекъсване, вземането е погасено по чл. 168, т. 3 ДОПК и десетгодишният срок не го възстановява. Обратното тълкуване би обезсмислило изцяло ал. 1 и би превърнало абсолютната давност в обща. Доводът на

жалбоподателя, че правно значение могат да имат само конкретни и своевременно предприети изпълнителни действия, е основателен. По-широкото му твърдение, че действия на съдебен изпълнител поначало не могат да имат отражение върху давността на публичното вземане, не е решаващо за спора, тъй като в преписката липсва доказано изпълнително действие в релевантния период.

Като е приел, че неизтеклата десетгодишна давност оправдава продължаване на принудителното събиране, без да е доказано годно действие по спиране или прекъсване на петгодишния срок, директорът на ТД на НАП – С. е потвърдил материално незаконосъобразно разпореждане. Актовете противоречат и на целта на закона по смисъла на чл. 146, т. 5 АПК. Давността защитава правната сигурност и поставя времева граница на възможността държавата да упражнява принуда. Тази цел би била осуетена, ако общо позоваване на висящо изпълнително дело или последващи действия могат да запазят неограничено във времето погасено право на принудително събиране.

По силата на чл. 173, ал. 1 ДОПК вземанията се отписват, когато са погасени по давност. Изтичането на петгодишната давност е друг предвиден в закона случай по смисъла на чл. 225, ал. 1, т. 7 ДОПК, при който производството по принудително изпълнение следва да бъде прекратено с разпореждане на публичния изпълнител. Неоснователно жалбоподателят се позовава на чл. 225, ал. 1, т. 4 ДОПК, защото тази разпоредба урежда фактическата несъбираемост след изчерпване на всички изпълнителни способности, а не погасяването по давност. Правилната правна квалификация не засяга основателността на искането му. Начислените лихви са акцесорни публични вземания и споделят съдбата на погасените по давност главници.

Предвид естеството на оспорения отказ съдът следва да отмени както Решение № ПИ-164/04.05.2026 г., така и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С260022-137-0001543/03.04.2026 г. Отписването на публичните вземания и прекратяването на изпълнителното производство се извършват с актове и действия на публичния изпълнител, поради което съдът не следва да ги замества със собствено разпореждане. На основание чл. 173, ал. 2 АПК във връзка с § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК преписката следва да бъде върната на публичния изпълнител за произнасяне по възражението при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, включително за отписване на процесните вземания по чл. 173, ал. 1 ДОПК и прекратяване на принудителното им събиране по чл. 225, ал. 1, т. 7 ДОПК.

По отношение на разносните съдът съобразява, че жалбата е уважена изцяло. По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 13.05.2026 г., в който е уговорено и удостоверено плащане в брой преди подписването му на адвокатско възнаграждение в размер 260 евро за изготвяне на жалбата и процесуално представителство пред Административен съд – София-град. Внесена е и държавна такса в размер 5,11 евро. На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноси в общ размер 265,11 евро, платими от Националната агенция за приходите като юридическо лице, в чиято структура е органът.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 ДОПК и чл. 173, ал. 2 АПК във връзка с § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-164/04.05.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., както и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С260022-137-0001543/03.04.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция

„Събиране“ при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което по изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г. е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност на събирането на публични вземания на П. Н. Н., ЕГН [ЕГН], по декларация образец 6, документ № 220021804155308/26.04.2018 г., за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г., както следва: за фонд „Допълнително задължително пенсионно осигуряване“ – главница 105,81 евро и лихва 94,17 евро; за фонд „Държавно обществено осигуряване“ – главница 291,08 евро и лихва 259,05 евро; и за здравно осигуряване – главница 168,99 евро и лихва 150,40 евро, или общо 1 069,50 евро.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. за произнасяне по възражение с вх. № С260022-000-0100277/19.02.2026 г. на П. Н. Н. при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на П. Н. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 9, ап. 43, сумата 265,11 евро (двеста шестдесет и пет евро и единадесет евроцента), представляваща разноски по делото.

На основание чл. 268, ал. 2 ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: